

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 254/05-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., bytom B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 96/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2005 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 96/03.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 9. mája 2003 podal Okresnému súdu Bratislava I žalobu proti Slovenskej republike. Uvedený súd postúpil vec podľa sťažovateľa „... na miestne nepríslušný Okresný súd v Trnave, zákonnou sudkyňou sa stala JUDr. Z. Z. Týmto postúpením má sudkyňa Z. posudzovať nekonanie a nesprávny postup orgánov činných v trestnom konaní v T. a absolútne chybný postup a chybné rozhodnutie sudcu – kolegu JUDr. L. B. a JUDr. V.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že „... naplnil všetky kritériá zákona č. 514/2003 Z. z. Podal žiadosť odporcom o predbežné prerokovanie veci, odporcovia odpovedali a nároky poškodeného zamietli. Odporcom uniklo, že nekonanie vo veci OÚJP-194/10-TT-1999, neustále odkladanie veci, početné chybné uznesenia a chybné postupy orgánov štátu umožnili, že ani po 6-rokoch a 7-mesiaciach neukončili konanie OÚJP-194/10-TT-1999“.

V sťažnosti sa sťažovateľ zmienil aj o tom, že podal „... početné sťažnosti na nekonanie orgánov štátu, všetky boli márne. Kópie všetkých sťažností sú na Ústavnom súde SR v spise I. ÚS 53/05“. V nadväznosti na to sťažovateľ požiadal o pripojenie uvedeného spisu k tejto sťažnosti.

Ako ďalej vyplýva zo sťažnosti, „Po 2-rokoch a 4-mesiaciach malo dôjsť k súdnemu pojednávaniu vo veci sp. zn. 18 C 96/03. Pojednávanie však bolo prerušené, lebo zástupca GP SR JUDr. F. predložil súdu neprávoplatné uznesenie JUDr. M. z OS Žilina (sp. zn. 17 C 100/03 a ústavná sťažnosť na ÚS SR je pod sp. zn. III. ÚS 187/05). (...) Súd po prietahoch, ktoré boli zbytočné a subjektívne, začal konať a ihneď na zákrok štátu konať prestal“.

Na základe takto opísaného priebehu konania považuje sťažovateľ za „... preukázané, že štát SR je skriminalizovaný a zmafianizovaný a niet proti týmto silám na území SR sily, ktorá by prelomila odpor štátu...“.

Na základe týchto skutočností sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd vo veci samej rozhodol nálezom, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

bolo porušené, a zároveň žiada, aby ústavný súd uložil porušovateľovi jeho základného práva uhradiť mu sumu 10 miliónov slovenských korún ako „... *finančné zadostučinenie za poškodenie zdravia – invalidizáciu a škodu spôsobenú zbytočnými prietahmi*“.

Vzhľadom na svoju nepriaznivú sociálnu situáciu sťažovateľ zároveň požiadal, aby mu bol v konaní o jeho sťažnosti ústavným súdom ustanovený právny zástupca z radov advokátov.

V závere sťažnosti sťažovateľ upozornil ústavný súd, že odmieta „... *vyčerpať povinnosti, ako sú sťažnosti proti nekonajúcemu sudcovi, sťažnosť predsedovi Krajského súdu na nekonanie predsedu Okresného súdu a odmietam sťažnosť na Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré všetky sťažnosti iba odbíja*“. V súvislosti s tým odmietol vykonať aj „... *početné plevelné úkony, ktoré som v minulosti vykonal a aj tak nemali účinok na konanie Ústavného súdu*“.

Pretože sťažnosť sťažovateľa nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd na to sťažovateľa upozornil listom z 29. septembra 2005. Zároveň ho odvolaním sa na ustanovenie § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde požiadal, aby ústavnému súdu predložil dôkazy o využití dostupných právnych prostriedkov nápravy pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, t. j. aby mu predložil kópie sťažností na prietahy v napadnutom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 18 C 96/03 adresované predsedovi okresného súdu [podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) platného do 31. marca 2005, resp. po 1. apríli 2005 podľa § 3 ods. 7 a § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“)].

Sťažovateľ k podaniu z 19. októbra 2005, ktorým odpovedal na citovanú výzvu ústavného súdu, pripojil kópiu sťažnosti z 30. septembra 2005 adresovanej predsedovi okresného súdu, ktorou ho žiada, aby vo veci sp. zn. 18 C 96/03 „... odstránil zbytočné prieťahy v konaní subjektívneho charakteru u sudkyne JUDr. Z. Z., ktorá bezdôvodne vo veci nekoná“.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v prípadoch namietaného porušenia základných práv v dôsledku zbytočných prieťahov v konaní zapríčinených všeobecným súdom skúma, či sťažovateľ využil právne prostriedky, ktoré mu na ochranu jeho práv do 31. marca 2005 poskytoval zákon o štátnej správe súdov v ustanoveniach § 17 ods. 1, § 20 až 23 a od 1. apríla 2005 poskytuje zákon o súdoch v ustanoveniach § 3 ods. 7 a § 62 až 68. Využitie týchto prostriedkov nápravy, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu účastníkovi súdneho konania ľahko dostupné, nevyžaduje ústavný súd ako podmienku prijatia sťažnosti na ďalšie konanie, ak z okolností konkrétneho prípadu vyplýva, že uvedenú podmienku sťažovateľ nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), najmä

ak využitie uvedených prostriedkov nápravy nemožno vzhľadom na okolnosti daného prípadu pokladať za postup umožňujúci dosiahnuť účinnú ochranu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (mutatis mutandis uznesenie o predbežnom prerokovaní sp. zn. III. ÚS 241/03, resp. uznesenie o odmietnutí sp. zn. III. ÚS 132/05).

Ústavný súd v súvislosti s tým poukazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej (m. m. I. ÚS 21/99, I. ÚS 20/05) účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám urobil nápravu a odstránil protiprávny stav zapríčinený nesprávnym postupom alebo svojou nečinnosťou.

Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietáhov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona].

Podobne aj zákon o súdoch v § 64 ods. 1 ustanovuje, že „Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní (...)“. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia „Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti“. Napokon podľa tretieho odseku predmetného zákonného ustanovenia „Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky“.

Z obsahu sťažnosti, doplňujúceho podania k nej, z jej príloh ani zo spisu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 53/05, ktorý sťažovateľ žiadal pripojiť k tejto sťažnosti, nevyplýva, že by sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu postupoval tak, ako mu to umožňoval § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov, resp. od 1. apríla 2005 zákon o súdoch

v ustanoveniach § 3 ods. 7 a § 62 až 68. Sťažovateľ teda nepreukázal, že by si základné právo, ktorého porušenie namieta pred ústavným súdom, chránil prípadne iným spôsobom, ktoré mu za týmto účelom zákon účinne poskytuje a na ktorého použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov. Ústavný súd nepovažuje za vyčerpanie tejto možnosti sťažnosť z 30. septembra 2005 (v konaní, ktoré začalo v roku 2003) doručeníu okresnému súdu 5. októbra 2005, t. j. šestnásť deň po podaní sťažnosti ústavnému súdu.

Ústavný súd zastáva názor, že podanie sťažnosti predsedovi okresného súdu (podľa zákona o súdoch) v krátkom čase po podaní sťažnosti ústavnému súdu sa javí byť iba formálnym úkonom, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak taká sťažnosť mohla mať, ak by predseda okresného súdu dostal primeranú (rozumnú) lehotu na prijatie opatrení proti zbytočným prietahom vo veci samej (mutatis mutandis IV. ÚS 306/04, III. ÚS 78/05, IV. ÚS 194/05).

Sťažovateľ taktiež nepreukázal, že podmienku podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodit' ani z obsahu sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nie je sťažnosť prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je potrebné odmietnuť so zreteľom na nesplnenie tejto podmienky konania (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, považoval už ústavný súd za bezpredmetné rozhodovať o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ako aj o ďalších nárokoch uplatnených v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2005